

Bilag 36.

JUSTITSMINISTERIET

Den 22. april 1971.

Redegørelse for forholdet mellem den danske lovgivnings krav om indfødsret, bopæl eller hjemsted i Danmark og reglerne i De europæiske Fællesskaber.

I. Det generelle diskrimineringsforbud i EEC-traktatens art. 7.

Efter EEC-traktatens art. 7 er enhver form for forskelsbehandling, som udøves på grundlag af nationalitet, forbudt inden for traktatens anvendelsesområde. Bestemmelsen må formentlig omfatte både forskelsbehandling af personer på grundlag af deres indfødsret og forskelsbehandling af selskaber m. v. på grundlag af deres hjemsted. Bestemmelsen gælder naturligvis kun i forhold til personer eller selskaber med indfødsret eller hjemsted i EC-medlemslandene. Selvom bestemmelsen ikke blot har karakter af en programudtalelse, men må antages at have umiddelbar bindende virkning i medlemsstaterne og i øvrigt giver rådet hjemmel til at gennemføre foranstaltninger med henblik på forbudet, har bestemmelsen næppe større selvstændig betydning. Dette skyldes, at den kun gælder med forbehold af specielle traktatbestemmelser, og at der findes sådanne bestemmelser på stort set alle de punkter inden for traktatens anvendelsesområde, hvor forskelsbehandling på grundlag af nationalitet kan tænkes at forekomme. Udvalget har ikke fundet danske lovbestemmelser, som der synes grundlag for at overveje i lyset af det generelle diskrimineringsforbud i art. 7.

II. EEC-reglerne om etableringsret

Efter EEC-traktatens art. 52, stk. 1, skal restriktioner, som hindrer statsborgere i en medlemsstat i at optage og udøve selvstændig erhvervsvirksomhed eller oprette og lede virksomheder på en anden medlemsstats område på lige fod med denne stats egne statsborgere, gradvis afskaffes i løbet af overgangsperioden. Afskaffelsen skal også omfatte hindringer for, at statsborgere i en medlemsstat, bosat eller hjemmehørende på en medlemsstats område, opretter agenturer,

filialer eller datterselskaber. Efter art. 58 ligestilles selskaber, der arbejder i gevinstøjemed, og som er oprettet i overensstemmelse med en medlemsstats lovgivning og har sit vedtægtsmæssige hjemsted, hovedkontor eller hovedvirksomhed inden for Fællesskabet, i etableringsretlig henseende med personer, der er statsborgere i medlemsstaterne. Endelig skal medlemsstaterne efter art. 221 indrømme andre medlemsstaters statsborgere national behandling, for så vidt angår kapitalplacering i de i art. 58 nævnte selskaber.

Art. 55 undtager virksomhed, som varigt eller lejlighedsvis er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed i en medlemsstat, fra etableringsretten i vedkommende medlemsstat.

I henhold til traktatens art. 54, stk. 1, har Rådet vedtaget en almindelig plan for ophævelse af begrænsningerne i etableringsretten. Planen opregner en række eksempler på de etableringshindringer, der skal ophæves, og fastlægger en tidsplan for etableringsrettens gennemførelse inden for de forskellige erhverv.

I henhold til art. 54, stk. 2, udfærdiger Rådet herefter direktiver om gennemførelse af etableringsretten for de enkelte erhverv. Uanset at både traktaten og den almindelige plan forudsætter den fulde etableringsret gennemført senest ved overgangsperiodens udløb den 31. december 1969, mangler der endnu etableringsdirektiver for en del erhverv. Dette gælder især størstedelen af landbrugserhvervet, transporterhvervene samt de fleste liberale erhverv og andre erhverv (f. eks. bank- og forsikringshvervene), hvor en afskaffelse af etableringshindringerne må forudsætte en samordning af medlemsstaternes øvrige bestemmelser om adgangen til at optage og udøve virksomheden, jfr. traktatens art. 57.